

Rente til hver 1ste Januar og 1ste Juli, fra 1ste Juli 1853 hørende, fra Besidderens Side uopstigelige, Statsforskrivninger, der i Henhold til nærværende Lov af Finansministeriet udsædiggendes paa Håndhaveren i det danske og engelske Sprog, samt forsynes med 26 halvaarlige Rente-coupons.

Til disse Statsforskrivningers Forrentning og Indfrielse efter offentlig Lodtrækning hvert Halvaar, første Gang til den 1ste Januar 1854 og saa fremdeles, indtil de alle ere amortiserede, bevilges halvaarlig 5 pCt. af deres samtlige oprindelige Beløb, saaledes at først 2 pCt. af den til hver halvaarlige Termin tilbageværende Deel af det oprindelige Obligationobeløb beregnes som Rente af denne Deel, og Resten af den bevilgede Halvaarssum anvendes til Indfrielsen efter Lodtrækning.

Rente- og Capitalbetaling saavel som Lodtrækning finder Sted i selve de danske-vestindiske Besiddelser. Dog kunne Udtællinger, naar Begjæring derom betimeligt fremsættes for Finansministeriet, ogsaa skee ved Finanshovedkassen i Kjøbenhavn med Rigsbankpenge, efter Fradrag af Forskjellen, $6\frac{1}{4}$ pCt., mellem vestindiske Daler og Species.

§ 6.

Med Hensyn til Statskassens Pantretet hos tidligere Herrer over Ufrie, skal ingen særlig Indsigelse efter §§ 2 og 4 behøves; men denne bliver herved i Almindelighed forbeholdt i samme Udstrækning, som Private kunne gjøre deres lignende Ret gjældende.

Dog skal Gouverneuren være bemyndiget til, for Statskassens Vedkommende, at frasalde Indsigelse mod Pantdebitors frie Raadighed over Bederlaget, naar dertil maatte skønnes at være særegen Anledning. I denne Henseende vil, forinden det almindelige Hensyn til Pantegjældens Størrelse i Forhold til Plantagens Værdi og Eierens Soliditet, navnlig være at tage i Betragtning, om der er foretaget eller paabegyndt saadanne Grundforbedringer, at dens Drift derved maa ansees væsentlig fremmet og sikret, saasom ved Opførelsen af Dampmøller, Besættningens Forbedring eller Forøgelse, forbedrede Redskaber o. d.; fremdeles om Staten maa skee selv om kort Tid forinden Emancipationen med Fordeel har folgt Plantagen, saa og om der

ved i noget Tilfælde at vise passende Lemfældighed fra det Offentliges Side kan indvirkes, saa fordeelagtigt paa lignende private Creditforhold.

Allerunderdanigst Betænkning

fra

Colonialraadet for de danske-vestindiske Besiddelser over et af Gouvernementet forelagt Udkast til Lov om Bederlag til de forrige Besiddere af Ufrie.

Etige siden Udkastet til Loven om Bederlag til de forrige Besiddere af Ufrie i de danske Besiddelser i Vestindien blev bekendt her i Colonierne, har det været Gjenstand for en sag alvorlig og almindelig Overveelse, som kun Sagens særdeles Bigtighed kunde fremkalde og vedligeholde. Denne Overveelse har ledet til den almindelige, vi kunne næsten sige eensstemmige, Mening, at den foreslaede Godtgjørelse af 40 vestindiske Daler pr. Ufri er saa usforholdsmæssig, saa ubillig ringe i Forhold til Gjenstandens Værdi, at den ikke kan ansees som Bederlag, hvorved jo forstaaes tilstrækkelig Godtgjørelse eller fuld Betaling. Denne Mening kan Colonialraadet ikke andet end ganske tiltræde.

De Bemærkninger, hvormed Udkastet er ledsaget, og som man har lagt til Grund for at komme til at bestemme Erstatningen til § 40, skulle vi nu tillade os at gjennemgaae og ledsage med de nærmere Oplysninger og Berigtigelser, som der maatte være Anledning til.

Hovedpunktet, hvorfra Regjeringen gaaer ud, er, at den ei kan erkjende noget Rettskrav hos Slaveeierne, folgeligen ingen lovformelig Forpligtelse til at give Erstatning i Anledning af Emancipationen; men at Fordringen blot kan erkjendes som Rettsfærdigheds- og Billighedskrav.